

ČAJ

Pro chvíle pohody

BŘEZEN 2024

Časopis Autorů Jičínska

Poézia

najkrajšia poézia je šumenie mora
keď rozbíja sa o skalu
divé husi vo vyprahnutých horách
čo koncami krídel nebo bozkajú

(úryvek)

Adriana GULIŠKOVÁ

210

Vážení čtenáři,

břežnové číslo ČAJe začíná vonět jarem.

Jako host se představuje
slovenská autorka žijící v Praze **Adriana Gulišková**.
Ukázky z její tvorby jsou obohacením našeho časopisu.

Hostem je **Tomáš Choura**,
jehož různorodá tvorba svědčí o autorově radosti z tvorby.
Kulturní činnosti v různých podobách
se úspěšně věnuje od útlého mládí
(viz „**Texty k písničkám mě lákaly už jako kluka.**“).

Tvorbu regionálních autorů zastupuje
Ilona Pluhařová básní **Když básně přicházejí**.

Nechybí moje pravidelné
vzpomínání na počátky organizovaného psaní
na Jičínsku po roce 1990.

Václav

HOST ČAJe:

ADRIANA GULIŠKOVÁ

Původem ze Slovenska, žije v Praze. Ve své poezii se věnuje zejména intimně a lásce ve všech svých podobách.

Organizuje Liter Art (literart.cz), původně zaměřen na autorská čtení, nyní multižánrový pořad, ve kterém dostávají prostor kromě spisovatelů i hudebníci, výtvarníci, fotografové a cestovatelé. Je členkou KAPL, Klubu autorov a priateľov literatúry. Spolupracuje s LKAH, Literárním kruhem autorů Hodonínska.

Publikace: Antológia Klubu autorov a priateľov literatúry na Záhorí (básnická sbírka, spoluautor, 2011), Po kvapkách (básnická sbírka, 2012), Žižkovskej Montmártr (fotograficko-básnická sbírka, spoluautor, 2015), V mém lese (básnická sbírka, 2023), Zpěvy ulice (básnická sbírka, spoluautor, 2023), POEZIE 2023 aneb Řeky slov (básnická sbírka, spoluautor, 2023), Napsáno dechem (básnická sbírka, spoluautor, 2023). Její tvorba vyšla např. i v Lidových novinách nebo ve sborníku Kýchání do sazí.

POEZIE ADRIANY GULIŠKOVÉ

Snad jednou

snad jednou
s tebou splynu
ze spleti našich stínů
nebudu hledat cestu ven
do mé krve budeš vyplaven
do mé duše
proniknou tvé kořeny
tak jak tělo muže
proniká do ženy

propletu se do tvých dlaní
uprostřed noci
i za svítání
počítám prsty na tvé ruce
a na druhé závistí blednou
ty ruce mě ve tmě budou hřát
budou mě laskat
snad jednou

Neptej se

noc z posledních sil
nad hvězdy se sklání
snad láska celá
vejdu se ti do svítání
ve kterém chci tě svést
a svést tě z cest

neptej se
a s něhou do mě ulehni
buď první a i poslední
hřích co ve mém srdci nosím
křehký jak kapka ranní rosy
mámení mému podlehni

Ztrácíš se

ztrácíš se
jak zrnko písku v poušti
sluneční svit mizející v houští
jak na rtu kapka lahodného vína
jak oheň když dohasíná

náš čas krátí se jak stíny svíce
možná se nepotkáme více
plamen až celkem dohoří
a naše těla
se zcela
do tmy ponoří
snad budu moct tě najít hmatem
a i když mě jiné tělo v té tmě možná zmate
a namísto ruky tvé chytím ruku jinou
já věřím že tě najdu

a náš čas zase bude plynout
neúprosně
ať zastavím ho
prosím pros mě

Roztékáš

v mém lůně
kus tvého těla stůně
a roztéká se do peřin
mezi zbytky slin
a snění

po setmění
rozervu tě na kusy
mé rty
dovolím ti okusit
rty tak temně rudé
jak když hoří studem
po prolíbené noci

Ve stínu

až tvé tělo na mé bude vrhat stín
budu čekat napnutě jak struna
že propadneš se do hlubin
mého lůna
ze kterého už není cesty zpět
jsem otevřená
rozžhavená
tak si nespál o mě ret

líbej mě na šíji
líbej mě na mou hrud'
a jen pokud jsi bez viny
mé touhy sud'

líbej mé boky
líbej mě na vlasy
kapky tvé
jedna po druhé
vášeň hluboko ve mně
uhasí

Klekánice

v dálce zvoní klekánice
a já den za dnem
víc a více
začínám tě přestávat milovat
asi
zamatám se mezi tvoje
vlasy
dnes naposled
jako led
studená
pod tvým dechem taju
hraju si s ním
a saju
tě do sebe z plných plic

víc a víc
až zapomenu
přestávat tě milovat

Sněhová vločka

jak sněhová vločka
na pohlázení tvé si počkám
protože dotek tvůj nic nepřekoná
a stejně tak jako ona
na tvém těle roztají
láskou svou tě naplním
celého
až k okraji

Sneží

moje slzy solia
premrznuté polia
a prázdne dlane
v ktorých som chcela
tvoje mat'

sneží
a asi neprestane
už neviem tvoje stopy
rozpoznať
zapadli snehom
bez nich k mojim brehom
bez nich nenájdeš ku mne
cestu späť
a bez teba moje srdce
nevie sa láskou rozoznieť

Do ticha

do ticha mi zašepťej a sľub
že s jistotou a bez pochyb
neodejdeš dŕív než ráno
do kamene ať je vytesáno
že ve snech budeš pouze můj
rozkoší hýčkej si mě a pamatuj
že hýčkat také budu si tě
lapeného do zlaté sítě
upředené z mého lůna

neodcházej s probuzením
s úsvitem když sny se ztrácí
když je rozeženou ptáci
a rozletí se do všech stran
zastav se a zůstaň se mnou
líbej mě něhou jemnou
zůstaň při mně v každém z rán

Pod oblohou

pod oblohou belasou
vdýchni mi svoju lásku do vlasov
jej stálosť až čas
čas plynúci korytom rieky preverí

bozky mi rozotri na pery
buď sladký a jemný ako med
rovnako nežná bude moja
odpoveď
miluj ma mokrú od rosy
miluj pod nebom belasým

V mém lese

myšlence tvé žehnám
co mezi moje stehna
se vkrádá
a padá
do samoty
mého lesa
do jeho hlubin
tiše klesá

naše těla
se v něm rozplynou
jak světlo pod hladinou
když se lomí

staneš se lesní ozvěnou
navěky ztracený mezi stromy
v tom mém lese
hlubokém

Poézia

najkrajšia poézia je šumenie mora
keď rozbíja sa o skalu
divé husi vo vyprahnutých horách
čo koncami krídel nebo bozkajú

najkrajšia poézia je keď piesok v púšti
pred spaním tíško šepoce
keď milenci sa predierajú húštím
pod mesiac čo sa v ich očiach ligoce

a najtmavšie verše vtedy srdce tvorí
keď ho už druhé nelúbi
čakalo dlho a viac sa nerozhorí
samota napokon obe zahubí

Texty k písničkám mě lákaly už jako kluka.

ROZHOVOR – TOMÁŠ CHOURA

Básníka Tomáše Chouru jsem poprvé potkal jako oceněného autora na literární soutěži humoru Řehečská slepice. Pro cenu si přišel nenápadný mladý muž, myslel jsem si, že je to snad začínající autor, ale brzy jsem zjistil, že jsem na velkém omylu, neboť Tomáš není začínající básník, ale autor s širokým záběrem, textař řady našich populárních zpěváků, příležitostný herec a člověk se smyslem pro humor.

Jsem rád, že neodmítl moji nabídku k rozhovoru.

*** Tomáši, když jsi se poprvé představil na Řehečské slepici, říkal jsi, že jsi napsal text písně pro Věru Martinovou, ale já jsem zjistil, že těch zpěváků a zpěvaček zpívajících tvé texty je podstatně víc. Pro koho všechno jsi psal a jak jsi se k této tvorbě dostal?**

Texty k písničkám mě lákaly už jako kluka. Úplně první jsem napsal v roce 1987 v autobuse cestou z tábora na trase Budapešť - Ústí nad Labem. Tenkrát jsem si po svém přetextoval jeden song Ivo Jahelky. Časem jsem začal hledat další cesty - oslovoval jsem amatérské muzikanty z inzerátů, ptal jsem se na rady známých textařů. Petr Novotný od Fešáků zhodnotil moje pokusy na ústeckém náměstí na lavičce. S Miloněm Čepelkou, který připravoval literární pořad, kam jsem posílal své verše, jsme se nad texty scházeli pravidelně a jsem mu za to moc vděčný, obrovsky mi pomohl. Od Jiřího Suchého mám schovaný hezký dopis. Později jsem vystudoval obor Tvorba textu na VOŠ při Konzervatoři J. Ježka v Praze a oslovoval zpěváky na koncertech. Za první šanci, která skončila písničkou v rádiích a na CD, vděčím Michalovi Penkovi. A následovali další, Věra Martinová, Poutníci, Richard Adam, Ewa Farna, Gabriela Gunčíková, nebo Fešáci. Spoustu dětských písniček jsem napsal pro projekt Leška Wronky TV pro

děti, v některých si zazpívali i známí herci. Kompletní přehled mám na webu, kde postupně přibývají i zajímavosti o jednotlivých písničkách.

*** Z vlastní zkušenosti vím, že je rozdíl napsat báseň či písňový text. Co tě na textech přitahuje?**

Od dětství jsem poslouchal populární hudbu, četl obaly elpíček, líbilo se mi spojení melodií se slovy. A chtěl jsem být tam někde také napsaný. Psal jsem sice i básně, ale zpívaná slova mě přitahovala víc.

*** Hraješ na nějaký hudební nástroj? Píšeš text na hudbu nebo naopak někdo skládá hudbu na tvé texty?**

Nehraju na nic, ale základy hudební nauky mám. V patnácti letech jsem složil první melodii, kterou jsem si později dal do mobilu jako vyzvánění, aby se hrála alespoň někde. Se svou dvoutónovou minimalistickou skladbou, nazvanou Rozsah nástroje, jsem také díru do světa neudělal. Pochopil jsem, že mojí parketou budou spíše slova, než tóny.

U většiny písniček jsem psal text na hudbu, ale rozhodně mám radši, když se zhudebňuje hotový text. Než se trefovat do zadání a do dlouhých a krátkých not se mi víc líbí různé způsoby práce s již napsanými texty. Líbí se mi třeba, když se sejde víc melodií k jednomu textu. Nebo když mi text písničky ocení v literární soutěži. I texty na hudbu totiž píšu tak, aby obstály i samostatně.

*** Máš své textařské vzory?**

Líbí se mi taková ta dobří staří bardi - Michal Horáček, Zdeněk Borovec, Eda Krečmar, který mě také učil na zmíněné škole, Jiří Suchý, Zdeněk Svěrák, Miloň Čepelka. Zkrátka dobré poctivé řemeslo.

*** Jsi také básník a velmi úspěšný, neboť jsi získal v mimořádně tvrdé konkurenci ocenění na literární soutěži „Střípky z ráje“ 2017, kde byl Jiří Žáček hlavním porotcem žánru poezie. Dokonce o tobě napsal, cituji: „Talent, obdařený smyslem pro vtip, pro lyrický paradox, je vzácností i v Čechách. Autor Tomáš Choura nevtipkuje ani tak o svých bližních, jako spíš sám o sobě. Za takový „Murphyho zákon zábavných TV pořadů“ by ho pochválil i Havlíček Borovský!“ Takže jakou poezii máš rád?**

Právě ten odlehčený, humorný styl, který dělám. A poezii s rýmy, ale ne banálními, ať už v písničkách nebo básních. Myslím, že s Jiřím Žáčkem jsme na podobné vlně, asi i proto ho můj styl oslovil. Ale rád si přečtu cokoli,

celkově jsem takový "vyzobávací", odevšad si vyzobu kousky, které mě zaujmou. Občas mě osloví i básně, psané volným veršem, ačkoli takhle sám nepíšu, ani mě neláká to zkoušet.

*** Na svých stránkách tomas-choura.cz píšeš, že dokážeš veršovat na pět zadaných slov. Tuším, že takto podobně psal i Miloslav Švandrlík. Jak je to těžké? A stalo se někdy, že by nějaké slovo prostě nešlo zrymovat?**

To se mi zatím nestalo, ale občas jsem dostal slovo, jehož význam jsem neznal a nešel na místě zjistit. Pak se z toho musí nějak šikovně vybruslit. Třeba mi zadali "alonž" a vznikla báseň Nevěděl jsem, co je alonž - o tom, jak jsem všude možné pátral po významu tohoto slova. A mile rád tu zmíním muzikanta a skladatele Sašu Kirilova, který mě do této formy před lety uvrtal, když pořádal v Praze kulturní večery. A mě to začalo bavit. Nejtěžší je psát na probíhající akci - dokázat vnímat program a zároveň se soustředit na psaní. K těmto básním navíc nepřistupuji jako k rychlovkám, psaným na jedno použití pro kouzlo okamžiku, ale jako k plnohodnotné poezii, kterou pak posílám i do soutěží. Ve zmíněném sborníku Střípky z ráje také pár takových věcí je. Dříve jsem dokonce tyhle básně psal i soukromě na barech, v Jilemnici jsem si od barmanky vyveršoval dvojku bílého, v Humpolci panačka.

*** Působíš spíše dojmem plachého mladého muže. Asi dobře klameš tělem. Jak jsi se dostal k filmování, což předpokládá jistou dávku řecké odvahy či dokonce drzosti?**

Nenazval bych to drzostí, prostě mě to baví, tak hledám cesty, jak k tomu. Zaregistroval jsem se u castingových agentur, sleduji poptávky na facebooku a chodím na castingy. A příliš to nehrotím, považuji se za filmového neherce, který začínal jako komparzista dělat "křoví" ve filmech a časem to dotáhl na nějaký ten větší "polokeř" nebo "skoro strom". Jsem tedy trochu dřevnější, cílím na drobnější role s vědomím svých rezerv a potěší mě, když se občas filmařům někam hodím.

*** Dokonce jsi dělal spolupacienta Bolkovi Polívkovi v Dědictví 2. Jaké jsou tvoje pocity z vystupování před kamerou?**

Užívám si to, a mám i takové své humorné "crazy" mety. Nikdy mi nešel sport, o to raději jsem se svému tělocvikářovi na třídním srazu s nadsázkou pochlubil, že jsem to se svým volejbalem dotáhl až do televize (je třeba samozřejmě dodat, že šlo o tělocvičnu v seriálu Vyprávěj). A jako neřidič bych se rád viděl v nějaké reklamě na auto.

*** Díváš se na svoje vystoupení ve filmech nebo se raději nedíváš, abys netrpěl, jak někteří herci říkají?**

Dívám se, rád a opakovaně. A někdy i překvapeně - jednou jsem točil v kostýmu příslušníka VB pár scén do připravovaného filmu s partou nadšenců. A tyto záběry se pak neplánovaně hodily i do filmů Rok bez Magora a Za Seifertem na Žižkov.

*** V jakých dalších filmech či rolích tě diváci mohli vidět? A máš nějakou veselou příhodu z natáčení?**

V seriálu Most! jsem hrál něco jako parodii na hotelovou ochranku, ve filmu Zločin v Polné pána z krajského soudu. Ve Vyprávěj jsem se ještě mračil na celnici nebo předstíral práci v rámci akce "Z". Zmíním i krátký film Učitel, natočený se studenty FAMO, kde vystupuji jako kantor s OCD. Také jsem se objevil v několika dílech seriálů Soudkyně Barbara a Policie v akci. Někdo na tyto projekty kouká s despektem, mě tam baví ta improvizace.

K veselým příhodám: Pořádáte tu Řehečskou slepici, zmíním tedy díl Soudkyně Barbary se sporem o kohouta. V zákulisí jsem pobavil kolegyni sdělením, že musím ještě zatelefonovat sousedovi, aby večer zavřel kurník (nevěřila, ale zkrátka se to tak sešlo). A po natáčení mě potěšila Pavlína Kafková, představitelka soudkyně, když mi věnovala kohouta, kterého nakreslila během zkoušky před natáčením.

Pro zajímavost uvedu i pár hlášek, které mi v hotelové scéně seriálu Most! řekl Zdeněk Godla, ale do finálního sestřihu se nevešly: "Pán kouká jak man in black", "Pán si asi koupil globus, že se vyzná v celém světě", nebo "Kdybyste tu nebyl, hlídal byste Vietnamcům okurky, aby nehnily".

*** Hrál jsi někdy divadlo? Uvažoval jsi, že bys napsal divadelní hru?**

Divadlo hraju v ústeckém souboru Mladá scéna, především pohádky. Divadelní hra je příliš velké sousto, píšu raději kratší útvary. Ale třeba časem mě to začne lákat a něco zkusím...

*** Postupně odkrýváme celou řadu tvých úspěšných aktivit. Máš ještě nějaké další, které zatím tajíš?**

Spíše jde o další formy mého neherectví. V rámci Dnů evropského dědictví se každý rok vyskytují na zámku ve Velkém Březně ve scénkách ze zámecké historie. Párkrát jsem ztvárnil i samotného Karla Chotka.

A také mě pověsili - do obývacího, kuchyní a chodeb. To když jsem se stal součástí kalendáře Českých drah, vydaného ke 100. výročí republiky. V kostýmu nádražního policisty z roku 1975 na snímku fotografky Lucie Vysloužilové, který tu vidíte.

*** Z tvé tvorby cítím, že máš rád humor, nakonec jsi naší slepičí soutěži napsal krásné čtyřverší, cituji: Dobrou radu dávám všem - /zabydli se v Řehči. / Tam nešetří humorem, / tam je život lehčí. Jaký máš rád humor?**

Líbí se mi třeba scénky Felixe Holzmana, humor, postavený na slovních hříčkách, filmy Smoljaka a Svěráka.

*** Zastavím se ještě u jedné zajímavosti, bydlíš v Homoli u Panny, to zní poeticky. Můžeš nám svoje bydliště představit? Jsi místní rodák nebo naplavenina?**

Moje obec leží nedaleko Ústí nad Labem. Narodil se v ní významný geolog Josef Emanuel Hibsche, na jehož počest tam vzniklo mineralogické muzeum. Nedaleko je vrch Panna, kde stával hrad a také vrch Kalich, kde bojoval Jan Žižka. V archivu pořadu Toulavá kamera je možné o Homoli najít pár reportáží. Žil jsem tam od dětství, mám tam pořád trvalé bydliště. Sice už dlouho přebývám v Ústí nad Labem, ale do Homole se vracím a možná se tam vrátím natrvalo. A samozřejmě jsem o místním dění napsal

spoustu odlehčených veršů.

*** Věřím, že se zase na Řehečské slepici nebo na nějaké další kulturní akci potkáme jako třeba vloni v Praze na křtu sborníku ze soutěže, věnované Jaroslavu Haškovi. Máš rád Švejka, znám pár lidí, kteří jej nesnášejí?**

Ano, Švejka mám rád, jak v knize, tak ve filmu. Dokonce se mi dostal i do veršů o těžkém údělu spisovatele: ...a v puse žvejkačka, žvejky žvejk, musí to úspěch mít větší, než voják Švejk, jde to tak pomalu, jen stránka denně, kéž na tom vydělám i v cizí měně...

*** Na čem momentálně literárně pracuješ? Chystáš nějakou sbírku či nový písňový text?**

Zatím jsem různě rozházený po bukletech a sbornících, ale pohrávám si s myšlenkou vydat něco samostatného. Napsaných i rozepsaných věcí mám opravdu hodně, takže promyslím možnosti a podnikám potřebné kroky. A mám pár oblíbených převzatých písní, které chci přebásnit do češtiny.

*** Je pravda, že s humorem je život lehčí?**

Rozhodně ano, i špatné zkušenosti se dají zábavně zpracovat. Ale občas na to zapomínám, přiznávám...

Tomáši, přeji ti hodně zdaru v životě a tvorbě. Děkuji za rozhovor.

Václav

Bylo mi potěšením! Tomáš Ch.

Ilona Pluhařová
Když básně přicházejí

Když básně přicházejí,
někdy, občas,
je to svátek.
Mozek se roztáčí
do obrátek.

Když básně přicházejí,
někdy, občas,
zrají v hlavě.
Jindy se rozprchnou
tvrdohlavě.

Létají kolem, ke mně,
někdy, občas.
Jako v transu
vnímám ten svátek,
když básně přicházejí.

Valečov, Trosky, Valdštejn ...
jako vždycky
v Českém ráji
shlížejí ke mně
a básně přicházejí.

Václav FRANC: VZPOMÍNÁNÍ
Paměti o počátcích organizovaného (ne zločinu) psaní
na Jičínsku po roce 1990.
Část 10.

V dnešní části vzpomínání jsem doputoval do roku 2006. V tomto roce se odehrálo opět značné množství našich společných akcí, ale vrátím se k jednomu neradostnému momentu našeho sdružování a psaní.

V úvodníku Kobry 4/2006 jsem si trochu postěžoval, že moje aktivity nejsou opěťovány. Netušil jsem, že moje věty vyvolají pobouřené reakce a dostanu otevřený dopis od Jarmily Novotné. Přiznám se, že jsem neprožíval lehké období, neboť oba rodiče byli v léčebně dlouhodobě nemocných v Novém Bydžově a mamka následně koncem července zemřela.

Prostě mi přišel otevřený dopis, který uveřejňuji celý:

Milý Václave,

dnes došla Kobra a nedá mi, abych Ti nesdělila některá svá stanoviska. Nejdříve bych Ti chtěla sdělit, že si nesmírně vážím Tvých literárních výsledků a ocenění. Obdivuji Tvůj umělecký záběr - poezie, próza, pohádky, písničky, scénáře, malé divadlo, časopisy Kobra, Čaj, soutěž Řehečská slepice, LiS a případně další aktivity. Ale upřímně Ti řeknu, že mně to připomíná jednu pohádku. Václav Franc, literární práce všeho druhu. Ode všeho něco, ale nic Francovského, nic co bych označila - Václav Franc jako vyšitý, neboť tu povídka podle Haliny nebo Viewegha, tu použitý Svěrákův slogan, tu inspirace Poláčkem. Moc široký záběr, málo originality.

Ale překvapujeme, že zrovna Ty vyzýváš pod tlakem (žádná píseň není tak dlouhá, aby jí nebylo konce) k většímu spolkovému životu, neboť když máš SÁM projevit nějakou solidaritu, neprojeviš! V prvé řadě mám na mysli účast LiSu v pohádce O vodníkovi v programu Knihovny letos na jaře. Když se jiní členové nabízeli, že by byli ochotni se zúčastnit, krátkou pohádku nastudovat, raději jsi akci zrušil, než bys přeobsadil. Když jsem Ti spontánně nabízela knížku SKORKOVINY jako další výhru pro vítěze Řehečské slepice, nejen že jsi mě nejdříve přehlížel jako rodné širé lány, ale dokonce pravil, abych si po pořadu předala, co chtěla, komu chtěla, aby z toho nebyla bramboračka. Chápu, že Slepice je Tvoje dílo, ale opět jsi projevil velmi malou spolkovou solidaritu, aby se náhodou nepresentoval někdo jiný než Ty sám. Na jedné straně prahneš pro spolkovém životě, ale Slepici děláš sám s Martinem, dokonce jsem ani nepostřehla, že bys jině

členy LiSu zapojil. Například Prochor, Josífek Jira, Draga Zlatníková by mohli a měli sedět v porotě!!! Na připomínku, kdo nebyl na Slepici, prohloupil, bych řekla, že až tak neprohloupil ten, kdo nebyl. Oslavovat vesnici Řeheč asi každoročně nebudu.

Pokud mě se týká, já se žádného spolkového života s velkým S zúčastňovat nechci a nebudu. Odjakživa jsem byla silná individualistka; pokud bys raději sportovní hantýrku, raději dělám tenis nebo atletiku, kolektivní hry přenechávám jiným. Ale když jsem mohla, tak jsem pomohla. Z našich členů bych jmenovala třeba Qendu (malé praktické rady k její připravované knížce) nebo Dragu Zlatníkovou, kterou jsem nasměrovala k panu Vaničkovi do nakl. Presstars, s.r.o., aby vydala sbírku básní Náповědy. Na www.skorka.bloguje.cz jsem na své stránky zařadila: Rendu Šťastnou, rubrika Příjemnosti:

http://www.skorka.bloguje.cz/289343_clanek.php?PHPSESSID=5afe3d6db67f36844baa2f12a56fff2d Josef Jindra, rubrika Sofa pro návštěvu:
http://www.skorka.bloguje.cz/295433_clanek.php Draga Zlatníková, rubrika Sofa pro návštěvu:
http://www.skorka.bloguje.cz/306987_clanek.php a dále v rubrice Aktuality - http://www.skorka.bloguje.cz/290142_clanek.php

Mé stránky jsou otevřeny všem, kteří budou chtít si na žlutém sofa trochu zdřímnout. Pak mám i jiné "zájmy" - partnerský život, kde zažiju, co jiní hledají v televizních seriálech; posilovna, spinning, cykloturistiku, psaní (materiálu mám na další 3 knížky) a blogování (k dnešnímu dni a hodině 2916 návštěv - od 4.2. 2006) a na titulní stránce www.bloguje.cz jsem zařazena mezi knižní autory serveru BLOGUJE.

V iKobře seznam členů a jejich literárních počínů nevisí, ale doufám, že bude zveřejněn! To jsou všechno důvody, pro které se nenechám sešněrovat žádným spolkem, abych tam dělala stafáž a někoho poslouchala, co mám dělat a jak. Dnes žijeme v roce 2006 a vztahy mezi lidmi a komunikační možnosti jsou docela jiné, než na začátku 20. století. Osobně bych přivítala, kdybychom vytvořili literární kavárnu, v níž bychom se jednou za měsíc sešli (třeba i v dobových kostýmech), něco si přečetli a za dvě, za tři hodiny se rozešli, než dělat nějakou velkou organizovanou spolkovou činnost. Krásné místo je například v zadní místnosti kavárny Ámos. Celé zařízení manželů Brzobohatých má atmosféru a hudební produkce u klavíru se tam již konají!!! Na závěr bych Ti chtěla říci. Pokud nemáš z něčeho radost, tak to nedělej a netrap se (mám na mysli LiS). Nikdo není nenahraditelný a možná by se vrátili ti, kteří pro přílišnou formálnost a svázanost před lety odešli.

Milý Václave, přeji Tobě a Tvé paní především hodně zdraví, vzájemnou

podporu a toleranci. A dále Ti na misku vah přikládám přání k plodné literární práci, abys překročil hranici regionálních autorů a stal se autorem celorepublikovým.

*S úctou a obdivem JANOVA
P.S. Pořád platí, čím více dáš, tím více dostaneš!*

Tolik celý dopis. Tehdy jsem neměl moc sil a chuti nějak reagovat. Pochopitelně se s řadou věcí dá polemizovat, ale jak se říká, těžko budete diskutovat s člověkem, který je přesvědčen o své pravdě. Proto jsem tehdy uveřejnil jen několik řádků, viz citace:

*Vážení,
původně jsem nechtěl na otevřený dopis adresovaný mé osobě reagovat, už vzhledem k vážným rodinným problémům, které v této době prožívám, ale tak tedy ...*

*Vážená paní Jarmilo,
asi to nebude nic Francovského, ale protože používáte citace (viz závěr dopisu), použiji také jednu. Je z mé oblíbené knihy Zdeňka Jirotky Saturnin, ve které teta Kateřina říká: Kdo chce psa bit, vždycky si hůl najde.
S pozdravem: Psi štěkají, karavana jde dál.*

Václav Franc

*Tímto považuji celou záležitost za uzavřenou a nebudu se k ní dále vracet.
Děkuji!*

Domnívám se, že hlavním spouštěčem emocí autorky byla skutečnost, že jsem nechtěl, aby na Řehečské slepici prezentovala svoji knihu. Pokud by šlo jen o krátké vystoupení, asi by v tom nebyl problém. Nakonec jsem autorce nabízel, aby knížku nabídla účastníkům k prodeji v tom našem malém stánku. Jenže autorka to odmítla, dovedu si představit, že by propagace její knihy byla časově podstatně delší, což by nezapadlo do již tak dlouhého programu. Řada lidí pospíchá na spoj a chce, abychom byli co možná programově nejkratší.

Na druhou stranu, jak se říká, co tě nezabije, to tě posílí. Takže jsem měl radost i z reakcí dalších členů spolku a dokonce i mimo spolek. Některé reakce uvádím v původním znění pro dokreslení celé situace.

REAKCE VÁCLAVA TESLÍKA

Buran z vesnice Tak co tomu říkáte? Já se do takových věcí nepletu, ať mi s tím každé políbí prdel. Vy máte nějaké divné názory! Neodpovídej hlupákovi podle jeho pošetilosti, abys nebyl jako on. To jsou nějaký

divný řeči! My básníci už jsme takový. Něco řeknem, a vono pak z nás budou jenom regionální autoři. Vždyť si vemte, třeba takovej Prochor (hajzl jeden), co řek vo tom jednom senátorovi. Tak sem se vyděšeně podíval na jeho vobraz, jako toho senátora, kterej visí u nás v práci, von ho tam pověsil kdysi jeden moc zvodpovědnej člověk, a hodně rychle jsem ho vodnes na půdu. To už znám, jednou jsem takhle nechal viset na zdi jednoho tajemníka, mouchy mu posraly řád Klementa Gottwalda, jeden individualista to prásknul a byla zrušena celá brigáda socialistický práce. No jo, jenže pak se zjistilo, že to je ňák špatně a my ji museli zakládat znova, jako že takle je to vlastně správně, ale to se už nikomu nechtělo a bylo to všechno takový divný, protože jsme si nebyli jistý, jestli ten vobraz pověsit nebo ne. Na vás si budeme muset posvítit! To si posvíťte, stejně uvidíte leda tak hovno. To už přestává všecko! Jste básník? Básník musí být individualista! Básník je určitě individualista. Nevím proč by měl být ovšem individualismem obyčejný egocentrismus. Ano! Diskusi vést - proč ne. Říkat nepřijemné věci - proč ne. Nebát se říci svůj názor - proč ne. Ale měli bychom být trochu nad věci, trochu nad sebou a především se držet merita věci. Protože: Současně se vyskytující genialita a zoufalá pitomost musí časem nutně vést k nějakému neštěstí. Člověk řekne svůj názor a už je to špatně! Ano, přesně tak, pokud člověk není zároveň přiměřeně zdrženlivý. To potom dikce diskuse je "trochu" trapná. - Když se ptali žáci svého mistra, co je největší moudrostí, neodpovídal. Naléhali. Neodpovídal. Naléhali opět. Odpověděl: Což jste to nepochopili? Největší moudrostí je přece mlčení.- Nejde jenom o to, zda člověk řekne svůj názor, ale jak ho řekne, a zda smlčí o věcech, o kterých je moudré smlčet, neboť jenom Bůh si něco nemyslí, neboť jenom Bůh to přesně ví. Ještě jeden citát: Poznal jsem v životě mnoho chytrých lidí, bohužel - tak málo moudrých. Nakonec chci všem s radostí a nadšením sdělit, že jsem jednoho moudrého přece jenom našel: Jmenuji se Václav Teslík Představte si, představte si tu úžasnou novinu,/ já! o sobě vysnil zbožně přenádhernou kravinu:/ Čestný, bdělý, hbitý, velký!!!!/ Vlez kravině do prdelky,/ a teď zmitá se té děvě/ mezi zbytky v tlustém střevě.

REAKCE ZORY ŠIMŮNKOVÉ

Dělám v Praze už tři roky každý měsíc Večer přiměřených depresí, což je něco jako literární kavárna – pásmo autorského čtení různých autorů prokládá živá hudba. Je to fajn, ale chybí tomu jakási nadstavba v podobě časopisu nebo sborníčku z jednotlivých dílů, kde by se mohli zúčastnění autoři dočíst o svých předchůdcích či následovnicích. Není v mé moci dělat ještě něco takového. Proto obdivuju Václava France, že při všech svých jiných literárních aktivitách dokáže ještě vydávat a distribuovat Kobru a Čaj (a dělat to víceméně sám). Jistě neodmítne žádnou pomocnou ruku, pokud by se mu k redakční práci nabízela.

Doufám, že přes veškeré nepříznivé okolní vlivy mu nadšení a elán vydrží a já se budu moci ještě dlouho dozvídat novinky z Lisu v Kobře a Čaji anebo s potěšením číst Václavovu vlastní tvorbu.

Zora Šimůnková, Praha, 22.dubna 2006

REAKCE BOHUMÍRA PROCHÁZKY

proChor oznamuje, že si hluboce váží všeho co Václav Franc koná a vykonal. Vadí mi každý, kdo otravuje ovzduší a špiní Václavovu práci.

proChor

Otevřenému dopisu jsem úmyslně věnoval dost prostoru, aby bylo vidět, že ne vše probíhalo hladce. Na druhou stranu s odstupem téměř dvou desetiletí je nejlépe vidět, jak v literatuře pokračovala autorka a jak já. Myslím si, že je to ta nejpádnější odpověď na všechny otevřené dopisy.

Příště se budu opět věnovat našim akcím a pozitivům spolku.

ČAJ pro chvíle pohody

č.210, březen 2024, ročník XXII

Vydáno 5. března 2024 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!